

Ma näggin, kui preester tuli ja tahtis mulle
Summal armo anda, astus liggi, watas tük
aega minno peale, põris ümber ja ütles: „Se
keik on hiljaks läinud!“ Need sõnnad leikasid
mo süddamest läbbi. Ma mõtlesin: Summal
woib mind aidata; agga Ta ei aita mitte!
Mis waewa ello, hädda ja wallo ma tundsin,
fedda ei woi ma sõnnaga mitte ülesrääkida.
Ma näggin, kui mind paljaks kisti ja mo
kehha pesti ja furno-riided ümber pandi.
Siin ei olnud mul ennam muud sowimist, kui
et furnud olleksin olnud! Mo hinge waim
olli terraw; agga lihha ja ihho-nahk ollid
tuimad ja kõrwad; mind kanti ja tõsteti üh-
hest paigast teise; agga ma ei woinud märki
anda, et ma alles ellus olin; se pu-särk,
mis mo ees seisis, waewas mind otsatumal
wisil.

12 tundi läksid nenda mõda. Üks wanna
naesterahwas istus mo juures ja walwas mind;
agga omma naest ma ei näinud. Tubba tõusis
mo süddamesse need mõtted, et ma teise elluse
ollin ärraläinud, ühte waewa paika; agga

mõtlesin jälle: Mis kurja ollen minna ma
peal teinud, et põrgo wallo mind waewab?
Ma kahjatsesin jubba, et Summal mind olli
lonud, et pean ellawalt mahha maetud sama!

Kui mind pu-särki tõsteti, siis olli mo
meel hea ja lootsin surma läbbi ärrapeaseda,
mis ka pea sündis. Kiristu-kaan lödi nael-
dega finni, ja nüüd lootsin surred; agga
ei ühtegi! Ma jäin ühhe minnetusse unne
sisse, kus ma ennam ei kuulnud egga näinud.

Kui kaua ma nenda olin olnud, ei tea ma
mitte, agga mul olli nüüd hea, mul ei olnud
wallo egga waewa. Korraga ärkasin jälle,
kui unne läbbi, et ma woisin mõttelda ja
tundsin, et mo ihho, kui uut rammo olli sa-
nud ja olin, kui unne näo sees. Ma sirru-
tasin ommad käed ja jallad wälja; agga kit-
sas ruum ei annud maad, et ennast olleksin
woinud ligutada. Nüüd olli jälle uus hädda
ja ehmatus, sest ma näggin nüüd, et mind
ellawalt olli mahhamaetud. Siin olli hädda
ni suur, et ueste jälle minnestasin. Keik mo
ihho rammo olli surmas lõppenud.